

νοίξωμε μιὰ κατοικία, σνάβωντας αὐτὸ τὸν τοῖχο, καὶ μάλιστα λιγάκι ψηλά, γιὰ νὰ μὴν ἔχη φόβο ἀπὸ κανένα! Νά, ἀπὸ τὴν βλέπω, ἔς αὐτὴ τὴ φάτσα, ποὺ κυττάζει κατὰ τὴ θάλασσα, πέντε-ἕξι καμαρούλες...

— Μὲ τὰ παραθυράκια τους! εἶπε ὁ Χάρμπερτ γελῶν.

— Καὶ μὲ μιὰ σκάλα γιὰ νὰ νανεβαίνουμι! ἐπρόσθεσε ὁ Νάβ.

— Τί, τὸ γελᾶτε; ἐρώναξε ὁ ναύτης. Ἐἶνε ἀδύνατο τάχα νὰ γίνῃ; Μήπως δὲν ἔχουμε λισσοὺς κι' ὅτι ἄλλο χρειάζεται; Μήπως ὁ κ. Σμιθ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ μπαρούτη, γιὰ νὰ βάζωμε φουρνέλλα; Ψέματά, κύριε Σμιθ; Δὲν θὰ μᾶς; κάμετε καὶ μπαρούτη, ὅποτε χρειασθῆ;

Θὰ ἦταν ἄθλος ἡράκλειος νὰ σκάψουν τὸν γρανίτινο ἐκεῖνον ὄγκο, ἔστω καὶ μὲ φουρνέλλα. Ἄλλὰ ὁ Κύρος Σμιθ δὲν θέλησε νὰ πογητεύσῃ τὸν ἐνθουσιώδη ναύτη. Κι' ἀποκρίθηκε, προτεινὼν νὰ ἐξετασθῆ προσεκτικώτερα ὁ τοῖχος, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὴ βορεινὴ τοῦ γωνία, δηλαδή σὲ μιὰ ἔκτασι δὺο περὶ κίλιων.

Βγήκαν λοιπὸν κ' ἐφαζαν μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχῇ. Ἄλλὰ πούθενά, ὁ συμπαγῆς καὶ ἴσιος τοῖχος δὲν παρουσίαζε κοιλότητα ὁποιαδήποτε. Κι' αὐτὲς ἀκόμη ἢ φωνῆς τῶν πετροπεριστριῶν, ψηλά, δὲν ἦταν παρὰ τρῦπες ἀνοιγμέναι ἐπὶ τὴν κορυφὴν καὶ ἐπὶ τὰ ἀκανόνιστα κομμένο φρούδι τοῦ γρανίτη. Ὡστε ἡ μόνη φυσικὴ κατοικία, ἔς ὅλην ἐκεῖνη τὴν ἀκτῆ, ἦταν τὰ Καμίνια, ποὺ ἔπρεπε ὁμοίως νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν.

Στὴ βορεινὴ γωνία, ἐκεῖ ποὺ ἐτελείωνε πιά ὁ ἴσιος τοῖχος, ἐσχηματιζέτο σὰν ἕνας λόφος ἀπὸ πέτρες, χώματα καὶ ἄμμοι, σκεπασμένοι ἀπὸ δένδρα, θάμνους καὶ χορτάρια. Ἡ βλάστησι ὁμοίως δὲν προχωροῦσε παρὰ πέρα καὶ μιὰ μεγάλη, γυμνὴ, ξερὰ πεδιάδα ἀπὸ ἄμμο, ἀρχίζε ἔξω πέρα τοῦ λόφου κ' ἐφθανε ὡς τὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Κύρος Σμιθ ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ ἐχύνοντο τὰ περισσεύματα τῆς λίμνης Γκράντ καὶ θὰ ἐσχηματίζαν κάποιον καταρράκτη. Ἄλλὰ ὁ καταρράκτης αὐτὸς δὲν εἶχε βρεθῆ ἀκόμη σὲ κανένα σημεῖο τῶν ὄχθων ποὺ ἐξερύνθησαν ὡς τώρα, δηλαδή ἀπὸ τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴν Τερψιθέα. Ὁ μηχανικὸς λοιπὸν ἐπρότεινε ἐστὺς συντρόφους του νὰ ναιεθοῦν ἐπὶ τὸν μικρὸν λόφον ποὺ ἔδλεπαν τώρα καὶ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια ἀπὸ τὰ ψηλῶματα, γιὰ νὰ ἐξερευνηθῶν τῆς βορεινῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς λίμνης.

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Νάβ βρέθηκαν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου κι' ἀπὸ καί-στ' ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας,

ἐνῶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἀκολουθοῦσαν μὲ βῆμα σιγώτερο.

Σὲ ἀπόστασι διακοσίων ποδῶν, ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα, ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἀκτινοβολοῦσε. Τὰ δένδρα, μὲ τὰ κιτρινωπὰ χρώματα τοῦ φθινοπώρου, ἐσχηματίζαν χαριτωμένα συμπλέγματα. Μερικοὶ μαῦροι κορμοὶ, περμένονοι κάτω ἀπὸ τὰ γεράματα, ἔκοβαν τὸ πράσινο χαλί ποὺ ἐσκέπαζε τὸ ἔδαφος. Κ' ἕνα πλήθος πολύχρωμοι καὶ πολυθόρουβοι παπαγάλοι, ἀληθινὰ κινητὰ πρίσματα, πηδοῦσαν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ποὺ λῆς κι' ἀνέλουαν τὸ φῶς σὲ μύρια χρώματα.

Οἱ ἄποικοι, ἀντὶ νὰ πᾶνε ἴσια στὴ βορεινὴ ὄχθη τῆς λίμνης, ἐπῆραν τὴν ἀκρὴν τοῦ ὄροπέδιου γιὰ νὰ φθάσουν στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴν τοῦ ὄχθη. Ὁ Νάβαν ἔτσι ἕνα γύρο δὺο σχεδὸν μιλίων. Ἄλλὰ ὁ δρόμος ἦταν εὐκόλος, γιὰ τὴν ἀραία, ἀφίαν μεταξὺ τους πλατιά διαστήματα. Ἦταν φανερό, ὅτι ἐκεῖ ἐτελείωνε ἡ εὐφορὴ ζώνη τοῦ νησιῦ, μεταξὺ Κόκκινου Ποταμοῦ κι' Εὐχαριστίας.

Ὁ Κύρος Σμιθ κ' οἱ σύντροφοί του παρατηροῦσαν τὸ ἔδαφος ἐκεῖνον, ποὺ ἦταν νέο γι' αὐτοὺς, κ' ἐπρόσεχαν, γιὰ τὴν βέλη, τὴν ἄμμο καὶ μαστοῦνα ἦταν τὰ μόναι τους ὄπλα. Ὁμοίως κανένα ἐπιφοβὸ ζῶον δὲν εἶχε φανῆ. Μόνον ποὺ μιὰ στιγμὴ ὁ Τόπ σταμάτησε μπροστὰ ἔς ἕνα μεγάλο φεῖδι, ποὺ θάταν μακρὸ ὡς δεκαπέντε πόδια. Ὁ Νάβ τὸ ἐσκότωσε μὲ μιὰ μπαστούνια. Ὁ Κύρος Σμιθ τὸ ἐξέτασε καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἦταν φαρμακέρῳ, μπορεῖ ὁμοίως νὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ ἄλλα, ἐπικίνδυνα, ὅπως ἐκεῖνες ἡ κουφές-ὄχειές, μὲ τὴν διχαλωτὴ οὐρά, ποὺ σηκώνονται ὀρθίαι, ἢ τὰ φτερωτὰ φεῖδια, μὲ τὰ δὺο αὐτάνια ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἐφορμῶν σὰν βέλη.

Ἐφθασαν τέλος στὸ στόμιο τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἐχύνετο στὴ λίμνη. Οἱ ἄποικοι ἐγνώρισαν, στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, τὸ μέρος ποὺ εἶχαν ἐπισκεφθῆ, ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τὸν Φραγκλίνο. Ὁ Κύρος Σμιθ παρατήρησε καὶ πάλι, ὅτι τὸ ποτάμι ἔτρεφε τὴν λίμνη μὲ μεγάλη ἀφθονία καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὑπάρχῃ ὁ καταρράκτης, ποὺ θάταν ἴσως δυνατό νὰ χρησιμοποίησιν τὴ μηχανικὴ του δύναμι.

Οἱ ἄποικοι, σφοδρισμένοι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πομακρύνονται πολὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀρχισαν νὰ τριγυρίζουν τὴν ὄχθη. Τὰ νερά τῆς λίμνης εἶχαν πολλὰ ψάρια κι' ὁ Πέγκροφ εἶπε, ὅτι ἔπρεπε νὰ κατασκευάσουν καὶ ἔργαλεῖα γιὰ νὰ ψαρεύουν.

Ἐχρειάσθη πρῶτα νὰ κάμψουν μιὰ μυτερὴ ἀκρὴ, ποὺ ἐσχηματίζετο στὰ βορειοανατολικὰ. Ἰσως ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος νὰ ἐχύνοντο τὰ περισσεύοντα νε-

ρά, γιὰ τὴν ἐξερύνθησι, εἶπε ὁ μηχανικὸς. Ὑστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐφθασαν στὴ νοτιοανατολικὴ ἀκρὴ τῆς λίμνης καὶ ἐναβρέθησαν στὸ ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Ἡ ἐξερύνθησι τῶν ὄχθων ἦταν πᾶς τελειωμένη, ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμιθ δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ ἀπὸ ποῦ ἀδειαζε ἡ λίμνη Γκράντ!

— Καὶ ὅμως ὁ καταρράκτης ὑπάρχει! εἶπε. Καὶ ἀφοῦ δὲν φαίνεται ἀπέξω, θὰ εἶνε ἀπὸ μέσα. Αὐτὸς ὁ γρανίτινος ὄγκος θὰ τὸν περιέχῃ κάπου στὸ ἐσωτερικὸν του. — Μὰ τί σημασία δίδετε ἔς αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ ρεπόρτερ. — Μεγάλη, φίλε μου! Γιὰ τὴν ἀνπραγματικὴν ἢ λίμνη ἀδειάζῃ ἀπὸ μέσα, στὸ γρανίτη θὰ ὑπάρχῃ κάποιον κοίλωμα, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ χρησιμοποίησωμε γιὰ κατοικία, ἀφοῦ μεταστρέψωμε, ἐνωσῆται, τὸ νερό. — Δὲν μπορεῖ, ρώτησε ὁ Χάρμπερτ, ἡ λίμνη νὰ δειάζῃ ἀπὸ τὸν πάτον, νὰ χύνονται δηλαδή τὰ νερά τῆς στὴ θάλασσα ἀπὸ κανένα ὑπόγειον ἀγωγόν; — Μπορεῖ κι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικὸς. Τότε ὁμοίως θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ κτίσωμε τὸ σπίτι μας ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ ἡ φύσις δὲν ἔκαμε τὰ πρῶτα ἐξοδα τῆς οἰκοδομῆς.

Οἱ ἄποικοι ἐτοιμάζοντο νὰ διασχίσουν τὸ ὄροπέδιο γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια, γιὰ τὴν πέντε ὥρες βράδου. Ἐξάρνα, ὁ Τόπ ἔδειξε νέα συμπτώματα ἀνησυχίας. Ἐγαύρισε μὲ λύσσα κ' ἔπειτα σιωποῦσε. — Τί εἶνε, Τόπ; ποῦ φώναξε ὁ κύριός του. Ὁ σκύλος ἔτρεξε κοντὰ του καὶ πάλι ὤρμησε στὴν ὄχθη. Κι' ἄξαφνα ἔπεσε στὸ νερό. — Ἐδῶ, Τόπ! ἐφώναξε ὁ Κύρος Σμιθ, ποὺ δὲν ἠθέλε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ στὰ ὑποπτα ἐκεῖνα νερά. — Μὰ τί συμβαίνει ἐκεῖ ἀπὸ κάτω; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, παρατηρῶν τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. — Κάποιον ἀμφίβιον θὰ εἶδε ὁ Τόπ, εἶπε ὁ Χάρμπερτ. — Κανένα κροκόδειλον; εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικὸς δὲν ὑπάρχουν κροκόδειλοι εἰς αὐτὰ τὰ πλάτη. Ὁ Τόπ, ἄμα τοῦ φώναξε ὁ κύριός του, βγήκε ἔξω. Δὲν μποροῦσε ὁμοίως νὰ ἡσυχάζῃ. Πηδοῦσε μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα τῆς ὄχθης, σὰν νὰ παρακολουθοῦσε κάποιον ἀόρατον ζῶον, ποὺ ἔτρεχε κι' αὐτὸ ἀκρὴ-ἀκρὴ, κάτω ἀπὸ τὰ νερά τῆς λίμνης. Ἐν τούτοις τὰ νερά αὐτὰ ἦταν ἡσυχά. Πολλὰς φορὰς οἱ ἄποικοι ἐσταματήσαν στὴν ὄχθη κ' ἐκύτταζαν μὲ προσοχῇ. Δὲν εἶδαν τίποτα! Τί εἶχε πάθῃ λοιπὸν ὁ Τόπ;

— Ἄς ἐξακολουθήσωμε ὡς τὸ τέλος

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐννέα πρωί. Τὸ ξεροδὸρι φυσοῦσε ἀλύπητα γιὰ τὴν φτωχολογία. Ὡστε σκύλο δὲ θάβγαζε κανεὶς στὸ δρόμο.

Μιὰ κουρελλοῦ, γλωμῆ καὶ πεινασμένη βαστοῦσε ἀπὸ τὸ σχοινί του ἕνα φτωχὸ γαϊδουράκι ποὺ ἐμοιάζε ἐκατὸ χρονῶ καὶ ποὺ μὲ κόπο ἔστρενε ἕνα ἔλεεινὸν μικρὸν κάρρο. Ὁ γαΐδαρος εἶχε πιά ἀποστάσει. Σταμάτησε μονοκόμματα, σὰν ἀποφασισμένος νὰ μὴν κάμῃ οὔτε βῆμα πιά. Τὰ κανιά του τρεμούλιαζαν καὶ ἦταν φόβος μὴ ξαφνικὰ σωριαστῆ κατὰ γῆς. Ἐστῆκε τὸ κεφάλι του μελαγχολικὸς σὰν γαΐδαρος ποὺ καταλάβαινε τὴν ὑστερὴν τοῦ ὄρα.

Ἐνας κουρελλᾶς θὰ τὸν ἔδερνε ἀλύπητα μὲ βλαστήμιες, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ κουνήθῃ ξανά. Ἡ κουρελλοῦ ὁμοίως κύτταζε τὸ ζῶον μὲ πρόσωπον ποὺ συμπονοῦσε, μὲ μάτι ἀληθινὸν μητέρας ἢ ἀδελφῆς. Κι' οἱ γαΐδαροι τὴν κῆραζαν κ' ἐκεῖνος. Καὶ τὸ εὐχλωττό του μάτι ἔλεγε φανερό: «Τελείωσε πιά! ἔφτασα στὸ τέλος. Στάθηκα ἡρωικῶς ἐπὶ σένα. Πέρασας ὁμοίως τῆς νύχτης χροῦ, νὰ παραπονεθῶ οὔτε μιὰ. Καὶ σὺ, ἦσουν καλὴ γιὰ μένα, ποτέ σου δὲ μ' ἀρνῆθηκες τὸ παραμικρό. Οὔτε ζάχαρη, οὔτε ψωμί, οὔτε χάδια. Μὰ... βλέπεις πεθαίνω πιά. Κουράστηκα».

Ἡ γυναικούλα τοῦ μίλησε γλυκά: — Ἐλα, οὔρε, Πετρούλη μου, τί, ἐδῶ θὰ μ' ἀφήσεις; Καὶ βάλθηκε καὶ κίνησε στὸν τροχόν. Μὰ τὸ ζῶον δὲν κουνήθηκε. Ἦξερε καλὰ πῶς δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ φτάσῃ ὡς τὸ καλύδι του, ὡς τὸν ὑπερῶν σταθμὸν τῆς δυστυχίας του.

— Μὰ πῶς θέλεις νὰ φτάσωμε, Πετρούλη; παραπονέθηκε ἡ κουρελλοῦ. Καὶ ἔτρεξε στὸ γειτονικὸν κληρονομῶν. Τὸ ζῶον τὴν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα γεμάτον ἀπὸ μιὰν ἀόριστη ἀνησυχία. Ἀὐτὸς καὶ φοβόταν μὴν πεθάνῃ χωρὶς τὴν κυρά του. Ἡ κουρελλοῦ γύρισε σὲ λίγο. Κρατοῦσε ἕνα κομμάτι ψωμί στὸ ἕνα χεῖρ καὶ στὸ ἄλλο ἕνα βῶλον ζάχαρη.

Ὁ γαΐδαρος ἀνασήκωσε τὰ χεῖλη καὶ δοκίμασε νὰ προβάλῃ τὰ δόντια. Μὰ τὸ ψωμί τοῦ ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του... Καὶ ἦταν ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πεινᾷ! Ἡ κυρά του τοῦ προσέφερε τότε τὴ ζάχαρη. Τὴν πῆρε γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάσῃ τὴν καρδιά, μὰ τὴν ἄρτισε νὰ πέσῃ κι' αὐτὴ πλάγι στὸ ψωμί.

— Ἀχ! Θεέ μου, Θεέ μου! Τὴ δυστυχία! ἀναστῆναξέ ἡ καλὴ γυναῖκα. Κατάλαβε πῶς εἶχε χάσει πιά τὸ ζῶον της. Δὺο μεγάλα δάκρυα στάλαξαν σὰν μαργαριτάρια καὶ κύλισαν ἀπὸ τὰ ξερακισμένα μάτια της. Ἀπλωσε τὰ χεῖρα, ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι τοῦ γαϊδά-

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ρου της καὶ ἀρχισε νὰ τὸ φιλεῖ σὰν μικρὸ παιδί. Ὡ! τί χαρὰ. Τὸ ἀγκάλιασμα αὐτὸ ἔκαμε τὸ θαῦμα του, ποὺ φανερώθηκε στὴν ἀρχὴ μὲ μιὰ φωνὴ τῆς καρδιάς. Ὁ γαΐδαρος ἀρχισε νὰ γκαρίζῃ σὰν στὴς καλὲρές του μέρες. Ὁ Πετρούλης ξαναζωντανεύει.

— Ὡ! εἶνε ὠραῖο αὐτὸ ποὺ κάματε, κυρούλα μου! τῆς φώναξε. Δὲν κρατήθηκα πιά. Ἦμουν συγκινημένος.

— Ἀχ! κύριέ μου! μοῦ λέγει κλαίωντας ἂν ξέφατε πόσο τάχα πῶ αὐτὸ τὸ ζῶον! Φαντασθῆτε, τὸ γλύτωσα ἀπὸ τὸ μακαλειὸ ἐδῶ κ' ἔφτα χρόνια. Καὶ ποτέ μου δὲν τῶδερα.

— Καὶ πόσο σὰς κότισε; τὴν ρώτησα. — Δέκα φράγκα.

— Νά, πάρτε ἐκατό. Ν' ἀγοράσετε ἕνα ἄλλο ζῶον καὶ νὰ τὸ θρέψετε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν κάμῃ τίποτα.

Ἡ γρηούλα δέχθηκε μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Σ' αὐτὸ ὁμοίως τὸ ἀναμεταξὺ τὸ θαῦμα ἀποσώθηκε. Ὁ γαΐδαρος ξαναζωντανεμένος ἐξεκίνησε σχεδὸν χαρούμενος. Καὶ ἡ κουρελλοῦ μῆτρε καὶ κίνη ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα χεῖρ στὸ φίλον της Πετρούλη.

Ἄλλοιμονο! τὸ ἴδιο βράδου γύρισε στὸ σπίτι μου ὅλο κλαμματα.

— Ἀχ! κύριέ μου! Πέθανε!

— Τὸν κακομοῖρη τὸν Πετρούλη!

— Μάλιστα, κύριέ μου! Ὁ, τι φτάσαμε στραδὰ-κουστὰ στὴ συνοικία μας. Ἄμα ἀντίκρισε τὸ καλύδι μας... γονάτισε... Θέλητα νὰ τὸν σηκώσω, μὰ... τὴν πιά, εἶχε τελεωθῆ στὰ καλά!.. Καὶ νὰ συλλογιζέσαι πῶς θέλητε νὰ πεθάνῃ στὸ σπίτι του... καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν καθημερινὴ δουλειὰ του!.. Καὶ ἡ κουρελλοῦ ἀνοιξε τὸ χεῖρ της.

— Ὅριστε τὰ ἐκατὸ φράγκα σας, κύριε. Δὲν ἔχω τί νὰ τὰ κάμω πιά.

Σὰς ἐξομολογοῦμαι πῶς δὲν ξεύρω ποῖον πρέπει νὰ θαυμάσω περισσότερο: Τὸν Πετρούλη, ἢ τὴν κυρούλα του; Διασκέψῃ ἀπὸ τὸ Γαλλικόν τοῦ Arsène Houssaye Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΧΤΗΣ

Ἀκράτητος ὁ καταρράκτης τέλος πέφτει σ' ἔλος Καὶ μέσα ἐκεῖ, σὲ μαῦρον βούρκου βύθη, Μῆτ' ἐκινήθη...

Μὰ τὸ νεράκι ἴδες, ποὺ σιγοτρῆζει, Τύχη ποὺ ἔχει. Σὰν ἐξεδίψασε πουλάκια, πεταλούδια, Χλόη καὶ λελουδία,

Μέσ' στὴν ἀγκάλη ἀπλώθηκε λιμνοῦλας, Γλυκειᾶς μανούλας, Κ' ἡσυχασμένο πάντ' ἀντιφεγγίζει Γῆ κι' αἰθέρα:

Σὰ γύρω του δειντόκια καθρεφτίζει, Φεγγάκι, ἀστέρια... ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κόρπο ντι Μπάκκο!

Τὸ φανελλένιο μου πουκάμισο ἦταν στὸ στήθος ἀνοικτὸ. Ὁ Βάρθος πέταξε τὸ ραβδί του, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του μιὰ πελώρια κάμα, τὴν ἔκαμε νὰ-στράφη μπροστὰ μου, μ' ἕναν ἄγριο παλμό, κι' ἄξαφνα τὴν ἀκκοῦμπησε ἴσια στὸ γυμνὸ μου στήθος.

Πρὸς μεγάλη του ἐκπλήξι, οὔτε κουνήθηκα.

Ὁ Μάζος, λιγώτερο σκληρὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, ἀλλὰ καὶ πολὺ δειλὸς γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐπροτίμησε νὰ γυρίσῃ τὴν πλάτη καὶ νὰπομακρυνθῇ.

— Ἐλα, γιὰ νὰρχίσουμε! εἶπε ὁ Βάρθος μὲ φρικτὴ φωνή.

Ἐβύθισε τότε τὴ μὴτη τῆς κάμας στὸ κρέας μου (*) κ' ἐχάραξε στὸ στή-

λασσα!.. Ἐλα, μὴ μᾶς πιάσουν!.. — Δὲν φεύγω ἀπὸ δῶ, πρὶν κάμω ὅ,τι πρέπει! ἀποκρίθηκε ὁ Βάρθος.

— Εἶσαι τρελός, ὑπέλαβε ὁ Μάζος, ἀλαλιασμένος. Σοῦ λέω, ἐρχονται! Εἶνε πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ βρῆς τὸν Φραντζέσκο!.. Δὲν θὰ κατορθώσῃς ἄλλο, παρὰ νὰ σὲ τσακώσουν αὐτοὶ καὶ νὰ σὲ χώσουν στὴ φυλακή. Ἄν σὰρέσῃ, μείνε!.. Ἐγὼ φεύγω! γειά σου!

Ὁ φόβος ἐζωήρευε τὸν κοιμισμένον νοῦ τοῦ Μάζου καὶ τοῦ ἔλυσε τὴ γλῶσσα.

— Κόρπο ντι! Μπάκκο! ἐβλασφήμησε ὁ Βάρθος. Θάχα τελειωμένη τώρα τὴ δουλειά, ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση αὐτὸ τὸ παληόπαιδο!

Τὸν ἔπιασε καινούργια μανία θυμοῦ καὶ μ' ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μὴνάγκασε νὰ περιστραφῶ δυο-τρεῖς φορές σὰν σβούρα.

Κουνοῦσε ἀκόμα τὴν κάμα του, ἀλλὰ τώρα ὄχι στὰ φέμματα. Δὲν εἶχε ἄλλο

στὸ νοῦ του, παρὰ νὰ μὲ σφάξῃ.

Τὸ κατάλαβα.

Γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Μάζο, εἶχε χαλαρῶση λίγο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ σφίξιμό του.

Μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια, κατῶρθωσα τότε νὰ-

ποσπασθῶ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια.

— Κόρπο ντι! Μπάκκο! ξαναφώναξε ὁ κακοῦργος.

Καὶ μὲ κυνήγησε μὲ λύσσα. Ἄλλὰ στὸ Λύκειο ἤμουν ὁ καλλίτερος δρομέυς ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας μου καὶ τώρα ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωὴ μου. Ἐπειτα ὁ Βάρθος ἦταν λιγὰκι βαρὺς. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα λεπτό, εἶδε ὅτι δὲν θὰ μ' ἐφθανε ποτέ. Ὁ Μάζος ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ φωνάζῃ, ὅτι ἦταν ἀργά, ὅτι ἔπρεπε νὰ μαρκαρισθῶν ἀμέσως. Ὁ Βάρθος ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ. Ἄλλὰ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ ἐκδικηθῇ, μοῦ πέταξε τὴν κάμα μ' ὅλη τὴ δύναμη.

Ἐίχε σκοπεύσῃ καλά, γιὰ νὰ μὲ πτύχῃ στὴ μέση τῆς ράχης. Ἐτυχεῶς, τὴ στιγμὴ ἐκείνη παραπάτησα, σκούνηταφα, ἔχασα λίγο τὴν ἰσορροπία, καὶ τὸ μαχαίρι, ποῦ ἀλλοτινὰ θὰ μ' ἐπλήγωνε θανάσιμα, μοῦ ἔξυσε ἀπλῶς

τὸ μπράτσο κ' ἐκάρφώθηκε στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου ποῦ ἦταν μπροστὰ μου.

Κρύφθηκα πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρο, κι' ἀπὸ κεῖ εἶδα τοὺς δυὸ Σικελούς, ποῦ εἶχαν κάρη τρέχοντας τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ καταβῶν ἀπὸ τοὺς βράχους στὴν ἀκροθαλασσιά.

Ἐτυχημένο ναυάγιο.

Μόλις τοὺς ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἄρπια τὸ δένδρο ποῦ μ' ἐκρυβε, γιὰ νὰ πάω σ' ἕν ἄλλο μέρος, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσα νὰ παρακολουθῶ τὰ κινήματά τους, καθὼς καὶ τὰ κινήματα τῆς «Ἀφροδέσσας».

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΕ.—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Γε. Ξενοπολίου]

Ὁ πατὴρ τοῦ ὀνομάζο Παράσχος, Νασάκης ἢ Νασάκογλου, ἐκ Χίου. Ὁ ποιητὴς ἔκαμε ἐπώνυμον τὸ βαπτιστικὸν πατρικὸν ὄνομα καὶ, παραλείπων τὸ οἰκογενειακόν, ὑπεγράφετο ἀπλῶς: Γεώργιος Παράσχος. Ἐγενήθη τὸ 1822 καὶ βρέφος μετεφέρθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν γονέων του, φευγόντων τὸν σκληρὸν διωγμὸν τῶν Τούρκων. Ἐμεγάλωσε καὶ ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ Ναύπλιον. Ἐκεῖ ἐγνώρισεν ὅλους τοὺς φουσταναλλοφόρους ἀγωνιστάς, οἱ ὅποιοι ἀπέτελουν τὴν αὐλὴν καὶ τὴν συνοδείαν τοῦ βασιλέως Ὀθωνοῦ. Αὐτοὺς ἔβαλε κατόπιν ἡ ὅρα του. Ὄταν αἱ Ἀθήναι ἔγιναν πρωτεύουσα, ὁ Γεώργιος Παράσχος ἦλθεν ἐδῶ οἰκογενειακῶς καὶ διορίσθη συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, διατηρηθεὶς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν μέχρι τοῦ θανάτου του, σαράντα ὀκτώχρονα χρόνια, τὸ 1886. Ποτὲ δὲν ἔβγαλε τὴν φουστάνελλαν. Ὁ ψάλτης τῶν ἠρώων τοῦ 21 ἐφοροῦσε τὸ δοξασμένον τῶν ἐνδύμα.

Τὰ γνωστότερα ἀπὸ τὰ ποιήματά του, πατριωτικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε τὸ «Παυλίηνον», τὸ «Ἀρκάδι», ὁ «Ἕγνος πρὸς τὸν Βασιλέα», τὸ «Ἐωθινόν», καὶ «Ὁ σκοπός». Μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Ὀμήρου, καθὼς καὶ τὸν «Ἐρνάνην» τοῦ Ὀγγῶ.

Ἡ Κρήτη ἐγειρομένη

[Ἀπόσπασμα]

Ἀπὸ φλόγες ἡ Κρήτη ζωσμένη, Τὰ βαρεῖα τῆς τῆ σιδήρα σπῆ Καὶ σὺν πρώτῃ χτυπιέται, χτυπιέται Καὶ γοργῇ κατεβαίνει.

Μὲ μεγάλο θεόρατο δόρυ Ὅλη νεῖατα πετᾶ καὶ ζοῆ, Καὶ σὲ τόση φωτιά καὶ βοῆ Τρέμουν δάση καὶ ὄρη.

Ὅπου εἶξῃ θολὴ τῆ ματιά της Χίλια ὄπλα στῆς ράχης λαλοῦν, Καὶ χιλιάδες πετοῦν, ροβολοῦν Τουρκομάχοι μπροστὰ της.

Χτύπα, χτύπα, τῆς θάλασσας Σούλι! Χτύπα, Κόρη γλυκεῖα τοῦ γιαιού! Ἐδῶ ἄνδρες παλεῖουν ἄλλοῦ Ζοῦν γυναῖκες ἡ δούλοι.

Ἀπὸ δῶ, Σελινιωτῆς, Λακκιώτης, Ἀπ' ἐκεῖ στὴ φωνιά, Σαρακιανοί! Νὰ βουήξῃ παντοῦ μιὰ φωνή Στῆς σπαθιῆς σας τῆς πρώτης.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 185]

Τελοςπάντων, ὅταν ἦλθε ἡ ὠριμένη ὥρα, ἡ παράστασις ἄρχισε. Τὸ πολυθρόνιο κι' ἀνήσυχο πλήθος, ποῦ εἶχε μαζευθῆ στὸ ὑπαίθριο θέατρο ἀπὸ τὰ χαράματα, σῦχασε καὶ σάπασε, σὰ νὰ τοῦκαμαν μάγια.

Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι σώζει τὸν ἀγαπημένον τῆς πατέρα, ἡ Νικέττα ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου μὲ μεγάλη ὀρεξί, μ' ἐμπνεῖσι ἀληθινή. Γι' αὐτὸ, κάθε φορὰ ποῦ παρουσιάζετο μὲ τὴν καταλευκὴ φορεσίᾳ της, μὲ τὰ ξεπλεγμένα τῆς τὰ μαλλιά καὶ μὲ τὸ χρυστὸ ἀστέρι στὸ μέτωπό της, τὴν ὑποδέχονταν φωνές, ἐπευφημίες, χειροκροτήματα ἐνθουσιωδέστατα.

— Γειά σου, Ἀγγελε! τῆς φώναζαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ.

Ἄλλ' αὐτὸς ὁ θρίαμβος δὲν ἐμεθύσε τὴν μετριόφρονα Νικέττα, ποῦ ἦμα ἡ παρουσία της δὲν ἦταν ἀναγκασία στὴ σκηνή, ἀπεσῦρετο σὲ μὴν ἄκρη γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Καὶ 'ς ὅσους τὴν ἐπλησίαζαν, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσουν τὸ θαυμασμὸ τους καὶ νὰ τὴ συγχαροῦν, ἔλεγε:

— Ὁ ρόλος μου εἶνε ὠραῖός. Χειροκροτοῦν τὸν Καλὸ Ἀγγελο καὶ τὰ καλά του λόγια ὄχι ἐμένα...

Ἐν ἂν' αὐτὰ τὰ διαλεξίματα, ἡ Νικέττα εἶδε ἄξαφνα μπροστὰ της τὸν ξάδελφό της Ἀντρέα. Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ μαρτυροῦσε μιὰ μεγάλη ταραχὴ.

Ἡ Νικέττα ἐτρόμαξε.

— Τί συμβαίνει, Ἀντρέα; τί εἶχες; τί μὲ θέλεις; τὸν ρώτησε.

— Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι Μπουργκινιῶνοι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας, πάε τὸν πατέρα σου νὰ τὸν ἐκθέσουν στὸν κύφωνα.

— Ἀδύνατοι ἐφώναξε ἡ Νικέττα. Ἐγὼ ἡ ἴδια ἐπλήρωσα τὸ πρόστιμό του στὸ μεγάλο Πρεβῶτο.

— Σὲ κοροῖδεψε ὁ παληάνθρωπος, σὲ γέλασε!

— Πῶς; Μὰ τοῦ ἔδωσα δυὸ σκούδα, σοῦ λέω!

— Νά, νά! κύτταξε κεῖ!.. Ψέμματα σοῦ λέω; Κύτταξε νὰ ἰδῆς τί γίνεται!

Κι' ὁ Ἀντρέας τῆς ἔδειξε μιὰ συνοδεία ποῦ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ἦταν πραγματικῶς ὁ δυστυ-

χημένος ζωγράφος, ποῦ οἱ στρατιῶτες τοῦ μεγάλου Πρεβῶτου τὸν εἶχαν στὴ μέση καὶ τὸν ὠδηγοῦσαν στὸν κύφωνα.

Ἡ Νικέττα ἐγλώμισσε κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὅλη. Ἀλλὰ ὁ Ἀντρέας τῆς εἶπε:

— Μὴν κάνης ἔτσι, ξαδέλφη! Ἐπῆρα μαζί μου κάμποσα παιδιά, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω, γιὰ νὰ τὸν σώσω. Θάρρος!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε τρέχοντας.

Μὴ στιγμὴ λιποθύησε ἡ Νικέττα ἀλλὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὸ θάρρος της. Μάλιστα ὁ μέγιστος ὁ ἄμεσος κίνδυνος ποῦ ἀπειλοῦσε τὸν πατέρα της, τῆς ἔδωσε μιὰ ἔκτακτη δραστηριότητα.

Ἀνέβηκε πάλι στὴ σκηνή κ' ἔτρεξε ὡς τὸ προσκηνίον, ὅπου ἐσταμάτησε.

Ὄταν τὸ πλήθος εἶδε τ' ὠραῖο πρόσωπο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου τόσο χλωμὸ, ὅταν εἶδε τὸ κεφάλι του ἀνάμαλλο καὶ προσπᾶντων ὅταν δὲν ἄκουσε νὰ βγαίνουν λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀνήσυχησε, ταραχθῆκε, φοβήθηκε πολὺ.

— Τί εἶνε; ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἀπ' ὅλες τῆς μεριές τί συμβαίνει; Μίλησε!.. Πές!..

Τότε ἡ Νικέττα, συγκεντρώνουσα ὅλη τῆς τῆ δύναμη, ἀποκρίθηκε:

— Ζεῖς ὅλοι ποῦ εἴσθε ἐδῶ, μάθετε τί συμβαίνει. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ κύριου Πέτρου Γκοντινῶ, τοῦ τιμίου ζωγράφου τῆς ὁδοῦ Ἐρωδιῶ. Ὁ πατέρας μου εἶχε καταδικασθῆ σὲ μιὰς ὥρας κύφωνα, ὄχι γιὰ καμμιὰ κακὴ ἢ ἀτιμωτικὴ πράξι, ἀφοῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ποινὴν του, πληρωῶν δυὸ ἀσημένια σκούδα. Τὴν ἀμοιβὴν ποῦ μοῦ ἔδωσαν γιὰ νὰ παίξω σήμερον τὸ ρόλο μου, δυὸ σκούδα ἴσα-ἴσα, τὰ πῆγα τὸ πρωὶ μόνη μου στὸ μεγάλο Πρεβῶτο. Ἐπλήρωσα ἔτσι τὸ πρόστιμό τοῦ πατέρα μου, τὰ λύτρα του. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μοῦ ὠδῶσαν, ὅτι θὰ τὸν ἄρῃαν ἀμέσως, νὰ τοὺς τοὺς κακοὺς!.. βάζουν τὸν πατέρα

μου στὸν κύφωνα! Κυττάξτε!.. κυττάξτε κεῖ!..

Πραγματικῶς, λίγο μακρότερα ἀπὸ τὸ ὑπαίθριο θέατρο, ἐφαίνετο ὁ κύριος Γκοντινῶ, ἀντιστεκόμενος στοὺς δημίους, ποῦ ἤθελαν νὰ τὸν βάλουν διὰ τῆς βίας στὸ ἀτιμωτικὸ ἐκεῖνο μηχανήμα.

— Δικαιοσύνη! δικαιοσύνη!.. ἐφώναξε ἡ Νικέττα μ' ὅλη τῆς τῆ δύναμη. Δικαιοσύνη χάριν τοῦ ἀθῶου!

Ἡ παλλομένη φωνή, τὰ δάκρυα καὶ ἡ χειρονομία τῆς Νικέττας, ποῦ πρόσταζαν μαζί καὶ ἰκέτευαν, ἐξήγειραν ἀληθινὴν τρικυμία.

Τὸ πλήθος ταραχθῆκε, ἀναστατώηθη, ἀγανάκτησε, ἐφρίξε χίλια στόματα ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη!..

— Ὁ ἄνθρωπος ἐπλήρωσε! ἔβροντοφώνησε κάποιος. Πῶς τὸν βάζουν στὴ μεπελίνα;

— Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο! βρυχήθηκε ἄλλος.

— Φοβερὴ ἀδικία! ἐπρόσθεσε τρίτος ἀνυπόφορη τυραννία!

— Αἰσχος! οὐρλιάσε τέταρτος.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Προσκυνητής, καὶ σύρθηκα στὸ πλάι τοῦ [δρόμου] ὡς τὴ χροσθὴ τὴν ἀκροθαλασσιά, στάχνα μεστὰ,—χαϊδέψετε τὸ μέτωπό μου, ζωῆς ραντίστε ἀπάνω του δροσιά...

Στὸ φουντωμένον πρόσωπο δροσῶτο ἀγέρα, χὰδι γλυκὸ 'στὰ ἰδρόβροχτα μαλλιᾶ, φέρετε μου μὲ τὸ κῆμα σας βαθεῖα, ἀπὸ [πέρα], ποῦ φτερουγοῦν τὰ σύννεφα καὶ τὰ πουλιά!

Ἀπόστασα... ἄχ, κ' εἶναι μακρὰ, κ' ἀλλοίμονό μου!.. Κι' ἐδῶ—μὲ πάει 'στὰ περασμένα ἀγάλλι Τὸ κῆμα,— ὡς κάτω, στῶν θόλων τὸν [βυθό...]

Σάθηκαν κ' οἱ φτελιῆς 'στὸ πλάι τοῦ [δρόμου], ποῦ ἠλιοψημένος, στεγνός, μοῦ γνέφει πάλι — Τώρα! Νὰ ξεποστᾶσω καὶ — θάρθῶ... ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

«Ὁ Βάρθος κι' ὁ Μάζος πολεμοῦσαν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὴ βάρκα...»

ΚΙΤΑΝΗΣ

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Συνδρομή του, Κρη. Β.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Σεΐς τού Χειμώνα οι σύντροφοι, σύννεφα μολυβένια, που υψώνεστε στον οδρανό...

Σεΐς τού Χειμώνα οι σύντροφοι, σύννεφα μολυβένια, σαν τί ζητάει σιωπηλά...

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΜΟΥ

(Για τον κ. Γ. Ξενοπούλου)

Κλεισμένοι μέσα στο γραφείο του, συλλογιζότανε. Μπροστά του κ' επάνω στο τραπέζι...

ΤΙ ΕΙΝΕ ΖΩΗ;

Επιηλοίαζα να τελειώσω της απαντήσεως, 'ετο λεύκωμα μιας φίλης μου, όταν έφθασα...

«Η ζωή μοιάζει σαν μια κόρη ώμορφη γελαστή, που μάς τραβά σ' ένα δρόμο μακριά...

που μια μέρα άξαφνα θα πέσουμε σ' ένα λάκκο, χωρίς την ελπίδα να ξαναβρούμε, γιατί θάν' ο τάφος μας.

Η ΞΑΣΤΕΡΙΑ

Ο ουρανός έπηρε κάλι Το χρώμα του το γαλανό Και σε μίαν άκρη του προβάλλει...

Φτωχό Χαμογέλιο

ΤΕΝΕΔΟ

«Ένας Κρητικός, επιστρέφον κάποτε εις την πατρίδα του, αναγκάσθηκε ν' αποβιβασθή...

«Ο Κρητικός όμως ένόμισε ότι δεν κατάλαβε και τον ξαναρώτησε: «Δε μου λές, πάτριώτη, τ' ένε δώ;»

Κλέφτικο Βόλι

Κατά τον Άπριλιο του 1809, όταν ο στρατηγός Λάν, ύστερα από μια γερή μάχη, κατέλαβε την Ραισιβόρνα...

ΔΙΑΦΟΡΑ ΛΕΞΕΩΣ

Κατά τον Άπριλιο του 1809, όταν ο στρατηγός Λάν, ύστερα από μια γερή μάχη, κατέλαβε την Ραισιβόρνα...

Βιβλιοθήκη της 'Διαπλάσεως'. Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και θρηστικά, εκδοθέντα υπό της 'Διαπλάσεως των Παιδών'.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο διδάσκαλος: — Πά; το «Θανάσης» το σης το γράφεις με ήτα υπογεγραμμένη; και με δυη μέλιτζα υπογεγραμμένες; Γίαι!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Χαίγιον. Έστάλη υπό του Θεομάβου του Δικαίου. β.) Γρύφος. Έστάλη υπό της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου.

Διά τούς Γαλλομαθείς

Έστάλη υπό της Ξανθής Περγαμηνόποδου. V * E * = Υγρό έκτασις. ** R * * = Εύγενής τιτλοχός.

Άθλωσις

Άθλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων τού άνω φύλλαδιού, συνοδεύονται απαραίτητως υπό ένο; μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματοσήμου.

τασθήτε τότε την χαρά του! 'Αλλά δεν έδάσταξε πολύ. Μία προσεκτικότερα εξέτασις τού έδειξεν, ότι η απόδειξις ήταν... περσινή.

Τό εξήγησα, Λιγερή, όταν άπηγγελα αυτό το μυθιστόρημα «Βεντέτα» λέγεται έν άγριον έθιμον, κατά το όποιον ο φόνος ένός άνθρώπου τιμωρείται υπό της οικογενείας του διά τού φόνου ένός άλλου μέλους της οικογενείας τού φόνου.

Σε περιμένο, 'Ολυμπιονίκη, και χαιρω πολύ που πήρες ψευδώνυμο. Νά μη μεταφράσης κανέν άπ' αυτά τα διηγήματά σου στην καθαρεύουσαν (γιατί; δεν άρέσουν που τάχεις γραμμένα στη δημοτική);

«Εγείναι η έπιθυμία σου, Περαστική. Δεν είπαμεν, έν άν θέλουν οι άγορασταί, είμποροσύν να πηρώσουν διαμιά; ένός, δύο, τριών μηνών φύλλα και τότε έγώ, άμα λάδω από τόν Προκτορα τα χρήματα, τους στέλλω τού φύλλον άπ' εθείας;»

«Ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ, Κλέφτικο Βόλι. Έκείνα τα έγγραφα έπίτηδες, για να κουσούβουν αυτές η φωνές που σ' εδύωσαν, άλλα που τόν διασκεδάζουν πολύ.

Καλά έκαμες, Πρόσοκοπε, που μου έστειλες και άλλο. Όσο συχνότερα μου στέλλεις, τόσο περισσότερες πιθανότητες έχεις να βλέπω κάπου κάπου κανένα να δημοσιεύεται.

Σ' ευχαριστώ διά την πληροφορίαν, 'Ιερό 'Αγών. Δεν τό ήξευρα, τωόντι, ότι η «Ανάπλασις» κρίνεται ότι έπρεπε να αναγνωσθή κ' ευρύτερα, άνεδομησέουσε την υπό τόν τίτλον «Θρησκεία» 'Αθηναϊκήν 'Επιστολήν τού κ. Φαίδωνος.

Τό 'Εγγλεζάκι φρονεί, ότι ο κ. Αιγινητής πρέπει να ανακηρυχθή «εφεργέτης» τού μαθητικού κόσμου, διότι κατηγορεί τας εξετάσεις. Πολύ θά παραξενευόμουν, άν έλουγα από τα παιδιά τό έναντίον...

Νά και ο Άρης, που τ' έχει με τους Λυκαίους; διότι αυτοί, με όλην την κατάρτησιν, έννοσύν να κάμουν έξετασίς και φέτος. Άλλ' ότα, έδω κ' έγω εις τας έφημερίδας, ότι τ' όλιωτικά σχολεία δεν θά συμμορφωθούν. Κρίνον, φαίνεται, ότι εκεί πηγαίνουν. Όλο πλουσιότατα, που και τ' όρη άκόμη έμφορουν να τρέφονται καλά. Ποιός ξέρει!—Τας ύστες του Άρως τας έλαζε. Άλλα να μη μου γράφη τρία γράμματα την έβδομάδα, γιατί δεν ξέρω σε ποιά να πρωταπαντήσω. Ένα, το πολύ δύο, άρκούν.

Τό Όλλασσοπούλι του Στόλου μου ένθιμί-ζει ότι από τας 10 αύτου του μηνός έκπεσαν τα μαθήματα και άρχισαν οι διακασιαί. Όστε τώρα πρέπει να γίνουν πολλοί Διαγωνισμοί. Τό έχω επ' όψει μου. Από τό προσεχές, εις κάθε σχεδόν φύλλον, θά έχω ή Άποτελέσματα ή Προκήρυξις.

Τό Άνθος του Άγρού μου γράφει: «Με τ' άνη του Μαΐου, έλαβα και την άγαπητήν μου Διάπλασιν... Όταν μ' έφεραν μίαν άνθούσιαν, ήρα και τό φύλλον εις την θύραν, όπου έκείνην την στιγμήν τό είχε ριξή ό ταχυδρόμος. Και τό πήρα μαζί με την άνθοδέσμη. Άλλ' ένώ άγαπώ τόσο πολύ τ' άνη, έδωσα την άνθοδέσμη εις την άδελφήν μου κ' έγω άρχισα να διαβάζω τό φύλλον... Τί τρυφερά λογίκα! Πόσην άγάπην εκφράζουν!

Καρδιάλως Ρισοβί, σου ένέκρινα τό ψευδώνυμόν σου. Νά ιδούμε όμοις ποτε θά τό ιδής. Γιατί ξέρεις, τό γράμμα σου από τής 16 Άπριλίου, μόλις σήμερα τό έλαβα.

Όραιοίς επιστολάς μου έστειλαν αύτην την έβδομάδα και οι έξής: Άρριμένο Κόμα, Μπομπούτα, Άθως και Έλληνική Φιλοξενία.— Έξέτέλεσα τας παρογγελλίας των και τούς εύχαριστώ όλους γιά τό καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αύτην την έβδομάδα έλαβα τ' έξής: «Ήλιοδασίλεμα». — «Άπειθεία». — «Γιά ένα φίλο». — «Τό δικρανον». — «Αόικατα και Άλεπού». — «Στοχασμοί». — «Σκέψεις και Γνώμαι». — «Άνοιξις». — «Ο Βίκτωρ Ούγγω υδριζόμενος». — «Τό θωρηκτόν ό Έκδικητής». — «Από ένα βράδυ». — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Συμφωνως με όσα είπα εις τό προηγούμενον φύλλον, υπενθυμίζω εις τούς κατωτέρω Πράκτορας τό χρέος των και τούς παρακαλώ δημοσί'α να σπεύσουν να τό εξοφλήσουν. Είνε και άλλοι εκτός αυτών, άλλ' επειδή δεν έχω σήμερα τόπον, θά τούς αναφέρω εις τό προσεχές, εκτός εάν εν τώ μεταξύ, λάβω τ' άχρήματα που μου άρείλων.

Χ. Δ. Γερακίνης, Χαλκίς,	Δρ. 7,10
Έμ. Γ. Πνευματικός, Πόστ-Σαίτ,	» 13,10
Βασίλ. Ν. Λαμπέρης, Άθήναι,	» 7,50
Σταμ. Μπάτσας, Κέρκυρα,	» 8,80
Λεωνίδας Σιδεράτος, Βελγας,	» 46,50
Παν. Γ. Γλυκοφρύδης, Φιλιατρά,	» 18,20
Γεώρ. Σ. Κουτσουλένης, Κόρινθος,	» 4,20
Θεοχ. Γ. Άντωνόπουλος, Κυπρισσία,	» 49,30
Ευάγ. Μπερής, Χαλκίς,	» 11,10
Χρήστος Β. Καγκλής, Κόρινθος,	» 22,50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοούται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δρ. 1. Τά εγκρινόμενα ή άνανοούμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α ή νήμον εις Άγόρια, και όσα από κ. εις Κορίθια.

Νέα ψευδώνυμα: Καρδιάλως Ρισοβί, ά. (ΧΠ). Μεταγχολλη Ναιτοπούλα, κ. (ΣΠ). Βυζαντινή Νίκη, κ. (Ο). Θαλασσία Νύμφη, κ. (ΣΤ). Ολυμπιονίκης, ά. (ΑΔ). Τοάλλη Ψυχή, κ. (!!).

Άνανοώσεις ψευδώνυμων: Μεγαλοπαπής Βόσπορος, ή, Βυζαντινός Αυτοκράτωρ, ά. Λιγερή, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: ή Νίκη (Ο) με Ίριδα, Πατριώ Διαβολάκι, Μαρίδα του Φαλήρου.

Η Διάπλasis άσπάζεται τούς φίλους της: Έρρηθον Έρρηθην (έχουν άμοιβήν τα θραδεια των Μεγάλων Διαγωνισμών απ' όσα μου έστειλες, κανέν δεν ήτο δημοσιεύσιμον) Π. Γ. Φοδρ. (θεβίως και αύτό είνε ζεσπάθωμα' μα δεν έδίδασες την προκήρυξιν;) Νυκτολούθοδο (έστειλα εύχαριστώ τον καθηγητήν σας που σ' έσύστης την Διάπλasis ως 'μορφωτικήν και ήθικωτάτην') Μικρόν Άγαθόν (τότε λοιπόν, που θά είνε καλλίτερα από τώρα...) Ημέραν τής Έλευθερίας (ναί' και ' ενά τέτοιο τεράδιον μπορείς να γράψης την Συλλογήν σου) Φιλοπάριδα Έλληνοπούλαν (έχει καλώς) Άκτήν (έλαβα, εύχαριστώ είνε άόμνη, αλλά χωρίς ψευδώνυμον) Μεγάλην Έλλάδα (βραδελον έστειλα) Κωνσταντ. Δ. Έλ. (του έδημοσιεύθησαν και άλλα με τό ψευδώνυμόν του' όχι' πάλι σε τόσα βιβλία!) Θολάμβον του Αικαίου (βεβαίως, πρέπει να τον διαγράψης από τούς άγοραστάς σου, άφού σου καθυστέρη) Θαλασσία Νύμφη, Έλληνικόν Οδορατόν κτλ. κτλ.

Άντ. Ν. Παβ., Νίκη, Τιάγκον, Γ. Μ. Ραπτ., (έλαβα, εύχαριστώ.) Τριανταφυλένο Διαβολάκι, Έλληνικόν Θολάμβον, Γ. Π. Νούτ. (έστειλα.)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 8ην Μαΐου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τού 164 Διαγωνισμώ Αύσεων Άπριλίου—Ιουλίου.

Αι λύσεις δεκται μέχρι τής 6ης Αύγουστου.

307. Δεξιόγλωσσος

Τής Κρήτης ένα όρος Με μέλος σου ένώνει; Κι' άρχατον βασιλέα Ταλαίπωρον δηλώνει.

Έστ'άλη υπό Μαρίας Κ. Καμβύσα

308. Συλλαβόγλωσσος

Ένα γράμμα του άλφαβήτου Έβαλα κοντά σε φως, Και άμέσως ένα χέρι Τό άρπάξει απ' τη λαδή του, Άπ' τη θήκη του τό βγάξει, Και άρχίζει με αύτό Τους έγθρούς να κατασφάζη.

Έστ'άλη υπό Δ. Γ. Μακρυμυχάλο

309. Στοιχειοτονόγλωσσος

Έν όργανον φωτιστικό, Άν χάση τό κεφάλι, Θά γίνη άμέσως μουσικό. Βάλε του τώρα έν άλλο Και κίνησε τον τόνον, Νά ίδής έν όνομα κοινό.

Έστ'άλη υπό του Νεαρού Φιλοσόφου

310. Αίνιγμα

Μιάς βασιλέσσης τόνομα Συγγρόνον μας λαμβάνει. Τό δυό του σύμφωνά άφαιρών, Τό πρώτον τρέπω εις μακρόν, Τροφήν σου θά τό κινή.

Έστ'άλη υπό του Μέλλοντος Ναυάρχου

311. Γονία

+ * * * * * = Ίσθμός τής Άμερικ. * + * * * * = Έλκειψ ανέμου. * + * * * * = Άτικός συγγραφείς. * * + * * * = Ποταμ. τής Ίταλίας. * * + * * * = Όρατόν άνθος. * + * * * * = Ποταμός τής Γαλλίας. * + * * * * = Νήσος τής Έλλάδος. + * * * * * = Οί σταυροί ποταμός τής Έλλάδος.

Έστ'άλη υπό Γ. Κ. Τοιμηνάκη

312-316. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αύτου, να σχηματισθούν, άνευ αναγραμμιασμού, άλλα: τόσαι λέξεις:

Κρόνος, λύρα, πόρος, ήχος, πλος.

Έστ'άλη υπό τού Εύγενους Ίαπότου

317-319. Συμπληρωσός Φράσεων

1. Στού—την—όσο—βρόντα.
2. Ό—βροχή—ροδάται.
3. Πολλά—μυλλά.

Έστ'άλη υπό Παναγ. Σ. Κουβαρά

320. Άκροστιχίς

Τά δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητούμένων λέξεων άποτελοϋν ποτόν κοινό:

1, Άνθος εύώδης. 2, Κριτής τού Άδου. 3, Έπιπλον. 4, Άρχ. νομοθέτης. 5, Μέρος τού σώματος.

Έστ'άλη υπό τής Συριανής Αδρας

321. Φωνηεντόλιπον

Μλν - κ - πρ - μλ

Έστ'άλη υπό τού Απολόγου τού Καίσαρος

322. Γρίφος

T L h

Πζν

Έστ'άλη υπό Βασιλείου τού Βουλγαροκτόνου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσεων τού θου φύλλου

62. Σζλαμής (αόλα, μύς.)—63. Ίον-Ίο.

—64. Ύαλος - αόλος.

65. Δ Ε Μ Α 66. Α Χ Α

Ε Δ Ε Μ Ρ Α Ι

Μ Ε Θ Η Ο Ρ Ν Ι Σ

Α Μ Η Ν Α Ι Ο

Δ Α Σ

67. Μη κακοίς όμιλει. (Η άνάγνωσις κατά στήλας εκ των δεξιών και εκ των κάτω.)

—68. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (έτος, Τρίπολις, Ρούπελ, ύψος, ύπερος, λίπος, ύπνος, σέλις.)

—69. ΣΦΙΓΞ (Σύμφωνον, Φαντασία, Ίερό, Γή, Σηρός.)—70. —Πλοούσις έστιν ό έν όλιγοίς άρκούμενος.—71. Τά σπουδαία μελέτα.

(Τά - σπουδαία - α με λε - τά.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίου έλήφθησαν από 3-9 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Αικατερίνη Ντασιου, Α. Β. Σταυροπούλος, Άρ. Α. Ρόμπος, Σπ. Β. Ζήσης, Έλένη Έκτισσοπακη, Μαρίκα Σαμαρατζή, Π. Κομνηνός, Μαρίκα Α. Άλεξάνη, Γεωμανόπου, Γ. Όλοσαν, Καλλιόπη Β. Σταυροπούλου, Γ. Β. Σταυροπούλος, Χ. Γ. Βούλτεψης, Θ. Γιαννιλόπουλος, Α. Γ. Ζερμαλίας, Ν. Μ. Βαλέσης, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Όδισσέρος, Β. Α. Άλεξόπουλος, Μαρίκα Ν. Πανηγυροπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Αθ. Α. Ρίζος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Π. Θεοδόσης, Μαρίκα Α. Έργυκ, Ελ. Ε. Λοιδωρήσις, Γ. Ν. Άντωνιάδης, Κατίνα Α. Γκίνη, Ιω. Κ. Τσαββαλάκος.

ΑΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδωμος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Γ. Μπούτος, Γ. Α. Σταυροπούλος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καματίης.

ΣΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ: Αθ. Ν. Κορώνης, Π. Παπακωνσταντινίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριώ Διαβολάκι, Μαρία Οικονομοπούλου, Βάσω Οικονομοπούλου, Μ. Οικονομοπούλου.

ΠΕΡΙΒΑΙΩΣ: Γ. Κ. Κούρταλης, Π. Κ. Κούρταλης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Έλένη Μ. Πατοκίου, Ν. Α. Φουντούκος, Άγγελική Θ. Πανάγου, Σωτηρία Α. Φουντούκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλον των άνωτέρω τ' όνόματα έτέθησαν εις την κληρωτική και έληφθησαν οι έξής όδοι: ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΘ. ΡΟΜΠΟΣ εν Άθήναις και ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΚΟΡΩΝΗΣ εν Ύδρακί, οι όποιοι ένεγράφησαν διά τρεις μήνας από 1ης Ίουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Ενιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παΐδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Έσωτερικού δε. 8.—	Εξωτερικού φρ. χρ. 10.—	Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15.
Έτήσιος 4,50	Έξέμησιος 5,50	Φύλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
Τριμήσιος 2,50	Τριμήσιος 3.—	ΑΙ ΕΥΕΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΗΣ
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος	Έν Άθήναις, 20 Μαΐου 1917	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		Όδός Εδριπιδου άρ. 88, παρά τό Βαρθολαίον
		Έτος 39ον.—Άριθ. 25

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
(Μυστιότορημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)
Άλλα δεν επρόφθασε. Πριν σκεφθούν κ' οι κυνηγοί μας να σηκώσουν τα τόξα τους, τό λαμραντινί άρπάξε τον Τόπ και χάθηκε μαζί του στο βυθό τής λίμνης.

Ο Νάβ, ώπλισμένος μ' ένα ρόπαλο, έκαμε να όρμήση για να σώση τον σκύλο.
— Όχι, Νάβ! φώναξε ό μηχανικός, έμποδίζων τον γενναίο ύπηρέτη.

Όστόσο, μία πάλη έγινετο κάτω απ' τα νερά, μια άνεξήγητη πάλη, —γιατί με τέτοιους όρους πώς μπορούσε να ντίσταθ' ή ο κακόμοιρος ό Τόπ;— μια φοβερή πάλη, όπως έφαινετο από τό άναστάτωμα των νερών, μία πάλη που ήχ έτελείωνε άφευκτα με τον θάνατο τού σκύλου!

Έξαφνα όμως, μέσα 'ς ένα κνκλο από άφρούς, ό Τόπ έκναρμήνηκε. Σα να τινάχθηκε από κάποια άγνωστη δύναμη, σηκώθηκε στον άέρα, δέκα πόδια σχεδόν επάνω από την επιφάνεια τής λίμνης, ξανάπεσε στα τριχομυσμένα νερά και κολύμπησε προς την έξηθη, όπου βγήκε χωρίς σοβαρές πληγές, σωσμένος σαν από ένα θαύμα!

Ο Κύρος Σμιθ και οι σύντροφοί του δεν μπορούσαν να καταλάβουν τίποτα! Κι' άλλο άκόμη άνεξήγητο: Η πάλη εξακολουθούσε άκόμη κάτω απ' τα νερά. Φαίνεται ότι κάποιο ισχυρότερο ζώο είχε έπιτεθή στο λαμραντινί, τού αναγκάστηκε να φύγη τον σκύλο και να μνησθή.

Αυτό όμως δεν έδάσταζε πολύ. Τα νερά έκοκκίνισαν από αίμα, τό σώμα τού άμφιβίου άνέθηκε στην επιφάνεια, παρασύρθηκε και σε λίγο ξεβράσθηκε στην άμμουδιά.
Οι άποικοι έτρεξαν 'ς εκείνο τό μέρος. Τό λαμραντινί ήταν φύφιο. Μακρ' δεκαπέντε πόδια, ήχ έξύγιζε τούλάχιστο τρεις χιλιάδες λίτρες. Στο λαιμό του έφαίνετο μία μεγάλη πληγή σαν 'μπαχλαριά.

«Ο Τόπ τινάχθηκε στον άέρα.» (Σελ. 197, στ. α'.)

Τί ζωο λοιπόν, δυνατότερο, είχε σκοτώη έτσι τό δυνατό εκείνο λαμραντινί; Κανένας δεν μπορούσε να τό βρη. Και συλλογισμένοι, οι άποικοι γύρισαν στα Καμίνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
Τό όσμη τής λίμνης.—Τά σχέδια τού Κύρου Σμιθ.—Τό λίπος τού λαμραντινού.— Πώς γίνεται ή γλυκίωση.—Και ντρογλυκίωση.—Σαπούνι.—Θεικόν όξύ.—Άζωτικόν όξύ.—Ο καταροάτης.

Την επάύριον, 7 Μαΐου, ό Κύρος Σμιθ κι' ό Γεδεών Σπίλεττ, αφήνοντας τον Ναβ να έτοιμάση τό πρόγευμα, άνέθηκαν εν όροπέδιο τής Τερφιδίας, ένώ ό Χάρμπερτ κι' ό Πέγκροφ πήγαν στο δάσος για να πάρουν ξύλα.

Ο μηχανικός κι' ό ρεπόρτερ έβθσαν σε λίγο στην άμμουδιά, όπου είχαν αφήση χθές τό πτώμα τού άμφιβίου. Τό έτρωγαν τώρα τα πρυλιά, που αναγκάστηκαν να τα διώξουν με πετρίδες, γιατί ό Κύρος Σμιθ ήθελε να πάρη τό λίπος τού λαμραντινού και να τό φυλάξη για τής ανάγκης τής άποικίας. Όσο για τό κρέας του, κι' αυτό βέβαια ήχ μπορούσε να χρησιμοποιηθή, αλλά ήταν δουλειά τού Νάβ.

Εκείνη την στιγμή, ό Κύρος Σμιθ είχε άλλα στο νοϋ του. Ηθελε να εξιχνιάση τό μυστήριο τής χθεσινής εκείνης πάλης, να μάθη τί είδος μαστόδοντος ή άλλου θαλασσινού τέρατος είχε κάμη στο λαμραντινί τή μεγάλη εκείνη πληγή.

Εκτύταζε λοιπόν, παρατηρούσε με προσοχή, αλλά τίποτα δεν έφαινετο μέσα στα ήσυχά νερά τής λίμνης, που σπινθηροβόλουσαν ετης πρώινες ακτίνας τού ήλιου.
Κοντά στην όχθη, ήταν ρηχά. Άλλ' από κει και πέρα, ό